

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558721008/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Pral og Hovmod gjorde end ingen Mand stor – svarede Saxo med en usædvanlig Strengthed – skal der nogensinde blive Andet af dig, end en Pralhals, maa du være ydmyg og from og ikke lade dine Ord være større, end din Gjerning; en Ridder slaer hoit og taler sagte, hedder det; men tomme Tønder buldre meest og tomme Fjerdinger ligesaa, mærker jeg.»

Taarerne stode Carl i Øinene ved sin kjære Lærers haarde Ord; men han mente dog, at han ikke havde sagt Andet, end hvad han ogsaa nok turde gøre, naar han kun maatte faae Lov dertil.

Da reiste Saxo sig alvorlig og tændte sin Hornlygte, som han gav Drengen i Haanden. Selv tog han sin Farfaders gamle Sværd og Skjold fra Krogen ved Kaminen og tørrede Støvet af Skjoldet med sin Kappe. «Gak foran – sagde han til Carl – og lys mig til Capellet! hvor Danmarks største Helte hvile, vil jeg see, om du er saa djærv i Gjerning som i Ord.»

Carl fortroed nu i sit Hjerte hvad han før havde sagt, og huskede nu først paa, at mange Døde vare begravne i Capellet; men han skammede sig ved at lade sig mærke med nogen Frygt og gik ganske taus med Lygten foran gennem de mørke Munkengange.

Da de traadte ind i det hvælvede Steencapel, tabte Saxo i Adspredelse Skjoldet paa Steengulvet, og det gjenlød huult i de øde mørke Hvælvinger og i de aabne Begravelser; Carl bævede, men lod sig dog ikke mærke med nogen Frygt; han tog Skjoldet op med tilsyneladende Rolighed.

«Jeg vil nu vise dig i hvad Selskab vi ere» – sagde Saxo hoitidelig og følte sig selv heelt underlig stemt ved i den natlige Stund at nærme sig sine store Henfarnes Grave – «See her – vedblev han og standsede ved en Pille i Muren – her hvile Stamfædrene til Danmarks bedste Kæmpeslægt; her lod Erkebisp Absalon kort før sin Død, for 3 Aar siden, indmure sin Farfader Skjald Hvides og den drabelige Tuchos Kæmpebeen; de laae før i Fjensløffelle. Glem ikke hvad jeg har sagt dig om dem, og bed til Christ og vor Frue, at du kan staae her engang igen, naar du er saa gammel som jeg, uden at behøve at tilhulle dit Aasyn og blues!»

Carl stirrede paa Muren og det var ham som de strenge Kæmper vilde fremtræde af den og spørge ham hvad han vilde iblandt dem; han neddæmpede taus et ængsteligt Suk og fulgte Saxo stille op i Choret med Lygten. Der pegede Fader Saxo paa Askcr Rygs og Frue